

understreger hans given sig hen i kreativitetens favntag. GRACE udgives på Tiger Music, og kan derfor købes i over 400 butikker i 36 forskellige lande. Et nytænkende alternativ til *streaming*, *download* og Fona-butikker med tomme jazz-hylder. Carsten og Tigers samarbejde begyndte med udgivelsen af Carsten Dahls fortolkning af Bachs Goldberg-variationer. GRACE vil med garanti finde vej til min afspiller mange gange, modsat hans Goldberg-udgivelse, som kun fandt vej en enkelt gang. Det præparerede klaver er mig i den grad imod, og jeg kan kun tolke GRACE, som Carstens forsøg på at frigøre sig fra det tunge åg, han havde givet sig i kast med at løfte.

Med Grace vil Carsten Dahl favne et stort bredt baseret publikum og den vil blive en milepæl i hans i forvejen imponerende kunstneriske virke. Er det jazz? Det er så uendelig ligegyldigt. Det er ganske simpelt god musik af fineste aftapning.

Lars Thorborg

Tiger Music 36:00. CD (p) København 2015.

Sarah Elgeti Quintet SYNCHRONIZE

☀ Nye piger på vej. Nej, undskyld – nye saxofonister med et andet kromosomtal end de der mænd, vi har elsket at døje med i årtier. Sarah Elgeti og Maria Cæcilie Eriksen spiller på alle saxofoner samt klarinet. Kommer de ud af Rytme-kons? Jeg ved det ikke, men ved at Elgeti kom fra det tyske til DK i 1999 og hovedsagelig har slået mange musikfoldere på mindre og større steder især i det nordvestlige Sjælland, udgangspunkt Holbæk. De kan deres instrumenter; spille blidt, nænsomt med fin tone, gode fraseringer, bedre end perfekte, rolige, gode temaer, fine melodier, nynbare, luft omkring og en indre dynamik, der diskret holdes frem. Og så pludselig noget mere.

Det er interessant at så unge talenter ikke forsøger at udtrykke sig selv ved at buldre ud over plænerne, men dyrker og respekterer en format-opfattelse, der gør det indbydende at lytte til. Det er åbenbart Elgetis mål, thi hun har skrevet og arrangeret de første ti numre, der alle spiller omkring fem minutter. Der er pudsige temaer som *Retrospectious* og *Cinderella 2012*, og de ligger med et stille fire- og trefjerdedelsdrev

lunt bakket op af Bebes piano og Andreas Frylands rolige *timing*. God *April Snow*-ballade. Marianne Eriksens få barytonsoli trækker opmærksomhed. Når vi kommer til *Da det var sommer* bliver der strakt godt ud i tenor, og Bebes Rhodes på *Sah Ein Knab Ein Roeslein Steh'n* mediterer fint og helstøbt.

På en måde kan vi spejle Stephen Riley, Hamilton og Harry Allen, men variationen med tenor, baryton fløjte, klarinet, basklarinet i de sindrige arrangementer giver variation udover den sædvanlige kvintet-gruppering. SYNCHRONIZE rammer trenden. Til glad baggrunds- / forgrundslytning. Og så er de noget pænere i tøjet end de føromtalt mandlige kolleger.

Henrik Wolsgaard-Iversen

Gateway. SE (s), Marianne Cæcilie

Eriksen (as / bs), Søren Bebe (p), Kristor Lybecker

Brødsgaard, Leifur Gunnarson (b), Andreas

Fryland (d)

Henrik Engqvist ENGQVISTION

Efter en indledning, der synes lovligt øreslukkende og ligner GRPs natradio-fusion, viser Henrik Engqvist fine evner som ankermand i flere bandkonstellationer. De mest givende er de, der er optaget *live*. De har mere musisk substans end alt det pæne.

Engqvist har fine folk med sig: Frank Gambale og Alex Acuna er ikke just billige *backyard friends* for en dansker, som i perioder har boet i Los Angeles. Men Engqvist har gået hele vejen og er havnet i det gode selskab. Det bliver musikken ikke nødvendigvis stor af, men man kommer nærmere og kan føje gode referencer til CVet.

Det store sker når musikere letter af sig selv og vover at sparke bolden ud over banen. Det er lige her "jazz" opstår. ENGQVISTION har en del tomgang, men bestemt også det, som Jens Jørn Gjedsted i gamle dage kaldte "momenter af stor skønhed". Allesteds-bluesende Robben Ford synger og vrider sine strenge akkurat som forventet. Elskelige Jimmy Haslip, som har holdt lang pause fra Yellowjackets, høres ind i mellem rigtig inspireret. Harmoni-kælne Russel Ferrante ditto. Men de danske musikere er ofte mere interessante. Kim Bang lægger for eksempel en gedigen bas. Og der sker i det hele taget meget godt, når danskerne rykker.